

ogfaa, at han er bedre tjent med selv at raade, selv umiddelbart at tage Bestemmelse, end om han skulde være undergoven Registrators — jeg vil ikke sige Kjendelse — thi det er det egentlig ikke, men hans Skjøn over, hvorvidt Varemærker kan modtages eller ikke; han vil dog i ethvert Tilfælde være nødsaget til at rette sig efter dette Skjøn — jeg ser i det Mindste ikke rettere — saa lang Tid, til han har faaet en Dom, der afgjorde, at Varemærket virkelig var af den Bestaaffenhed, at det kunde siges, enten at det samme tidligere var brugt af en Anden, eller at det havde en saadan Lighed med et tidligere Varemærke, at der skulde mere end almindelig Opmærksomhed til for at opdage Forskjellen, og at det altsaa af den Grund ikke kunde anses for at være tilstedelig lige overfor et Varemærke, der var gyldig anmeldt og indregistreret. Jeg har ogsaa efter Udtrykket i Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, nogen Tvivl, om det vilde være Registrators Sag at tilbagevise et anmeldt Varemærke, der havde den Bestaaffenhed, som jeg sidst antydede, hvor der var en Forskjel, som ikke var af den Bestaaffenhed, at den let kunde opbages, og hvor det var den Omstændighed, der skulde afgjøre, om han da var pligtig til at vise Varemærket tilbage. Efter Lovforslagets Ord forekommer det mig nærmest, at denne Pligt til at vise Varemærket tilbage kun paalaa Registrator i det Tilfælde, at det var det samme Varemærke. Selve dette kan under visse Omstændigheder maasse være forbunden med ikke saa lidt Vanskelighed at afgjøre; men vanskeligere vilde Registrators Stilling ganske vist være, dersom han ogsaa skulde afgjøre, om den Lighed, der var mellem det sidst anmeldte Varemærke og det, der allerede var indregistreret, var af den Bestaaffenhed, at det maatte afvises; men det forekommer mig i alt Fald ikke afgjort, at denne Pligt vilde være ham overdraget efter den Maade, hvorpaa det paagjældende Stykke i Lovforslaget nærentlig er formulert. For saa vidt det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgfreds mente, at man kunde lade Registrator gjøre den paagjældende Indehaver af Varemærket opmærksom paa, at Tiden nærmede sig, da de 10 Aar vare udløbne, inden hvilke han paa Ny skulde foretage Anmeldelse, saa vil dette jo vel kunne ske; men jeg kan dog ikke undlade at gjøre den Bemærkning, at jeg synes, at den Indehaver af et Varemærke, som har Interesse af at beholde det, er ligesaa nær i alt Fald som Registrator til at have sin Opmærksomhed henvendt paa en Ting, om hvilken han maa være underrettet. — Det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgfreds (Leth) anstillede nogle Betragtninger over nærværende Lov og Bestemmelserne i Straffelovens § 278. Jeg tilstaa, at det ikke lykkedes mig i det Hele at fatte, hvad det var, det ærede Medlem egentlig sigtede til. Straffelovens Bestemmelser, for saa vidt de sætte Straf for Falsk-

Bedrageri eller Signende, blive jo staaende. Nærværende Lovforslag, naar det, der her staa, bliver vedtaget, forandrer derimod for saa vidt Loven, at den kun yder Beskyttelse for indregistrerede Varemærker, hvorimod Varemærker, som ikke ere indregistrerede, og som den Paagjældende altsaa ikke har søgt for at erhverve. Eneret paa, ikke faar Lovgivningens Beskyttelse. Jeg tror, at man ved nærmere Eftersyn af den paagjældende Paragraf vil finde, at der ikke sker nogen Forandring i Straffelovens Bestemmelser, som har nogen farlig Natur, eller som i det Væsentlige forandrer det allerede Bestaaende. For saa vidt det ærede Medlem savnede Bestemmelser om Erstatning for den Skade, der indirekte kunde være foranlediget derved, at et Varemærke uberettiget var blevet brugt, eller deslige, saa søiede han strax dertil en Udtalelse, som jeg fuldkommen kan tiltræde, den nemlig, at dette vilde være at afgjøre efter almindelige Regler for Erstatning, og naar han tillige tilføiede, at det derefter vilde være nødvendigt for ethvert Tilfælde at føre Bevis for, at man virkelig havde lidt Skade, saa tror jeg ikke, at Meningen deraf kan være den, at Nogen i dette Tilfælde skulde være berettiget til at forlange Erstatning for et Tab, som han ikke kan bevise, at han har lidt. Jeg er altsaa ikke i Stand til at indse, at det var muligt at træffe særegne Regler i dette Lovforslag, som skulde gjøre en Forandring i de allerede bestaaende almindelige Regler for Tilkjendelse af Skadeserstatning. Dette vil efter min Mening altid fordre, at det kan bevises og paa-vises, at der virkelig er lidt Skade. — En Sag, som ligger noget udenfor denne Lov, men hvis Vigtighed fra alle Sider er erkjendt, og som oftere er omtalt her i Salen, er bleven berørt af et Par ærede Medlemmer. Man har navnlig mindet om, at det var høist ønskeligt, at der blev tilveiebragt en Beskyttelse for Publikum mod Varesorfalskning ved stærpende Bestemmelser. Disse Bemærkninger vedrøre ikke dette Lovforslag, denne Sag henhører under et andet Ministerium; men det er mig imidlertid bekjendt, at man der har haft sin Opmærksomhed henvendt paa og er beskæftiget med denne Sags Behandling, og jeg har Grund til at antage, at man i en ikke fjern Fremtid vil kunne fremlægge et Lovforslag i denne Henseende; men det er, som sagt, et Emne, der ikke hører ind under denne Sag eller under Indværgsministeriet.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den
Behandling
vedtoges uden Afstemning.